

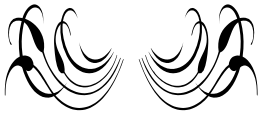
יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "הספדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "יוני המעלה")
 העלוני לע"א אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ו מרחשון התשע"ז

1990

מתפלל

שבת ב' אדר ב' ה-תשפ"ב
 פרשה: פקודי
 הפטרה: ויעש חירום

הדלקת נרות - 17:19
 צאת השבת - 18:13
 ר"ת: 18:53

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:24

שקיעה	מנחה גדולה	צאת	זריחה	זמן טלית	עמוד השחר
17:47	12:22	11:53	6:04	5:01	4:54
17:42	12:21	11:51	5:55	4:51	4:44

for phone

"וישם את הכיור"
 הכיור היה משמש לטהרה והיה עשוי ממראות צובאות. כי אין אדם מטהר עצמו אלא אם רואה דמותו כפי שהיא משתקפת אצל השני.

העלוני לרפואת חמי וחמתי שלום בר שמחה ומרים בת רחל מנשה בר דוד וברוריה מרת אהוהי דינה בת רחל הרוצה להקדיש את העלוני או חלקו בטל 052-5079555

"ולא יכל משה לבא אל אהל מועד"

לאחר הירידה הגדולה של חטא העגל, זוכים ישראל למחילה גמורה, הם מקבלים את הלוחות השניים, מצטווים על מלאכת המשכן וזוכים סוף סוף להקמת המשכן ולכבוד ה' מלא את המשכן. אולם למרבה הפלא, דוקא ברגע הגדול הזה, אחרי כל תלאותיו של משה: ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד משה שטרח כל כך במלאכת המשכן, אינו יכול לקרב אל הקודש. תופעה דומה אנו מוצאים גם בשני שיאים נוספים: האחד בעיצומו של הרגע הגדול של הנוכת המשכן, מתים בני אהרון - נדב ואביהוא, בהקריבם אשר לא ציוה, הוא הדין בכניסה לארץ ישראל גם שם משה, איש האלוהים, אינו רשאי להכנס למרות מדרגתו ומעלתו.

וכנראה כך הוא טבעו של הקודש, מוכרח הוא להשאיר מוגבל למרות שהאדם מטפס למדרגות גבוהות. אולם השוואה בין תחילת ספר שמות לבין סיומו תלמדנו יסוד מעניין.

גם בתחילת הספר וגם בסיומו משה רבינו אינו יכול להתקרב אל הקודש. בתחילת הספר עת הוא רואה את מראה הסנה מעידה עליו התורה: "ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלוקים".

ובסופו אחרי השלמת המשכן: "ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן". אולם ההבדל ביניהם גדול. ההתגלות מתוך הסנה היא הראשונה בה נתקל משה ובלשונו של המדרש: "א"ר יהושע כהן בר נחמיה בשעה שנגלה הקב"ה אל משה, מירון היה משה לנבואתו". והוא חרד לקרב אל הקודש. אולם בסיומו של הספר כבר אין מדובר בסירון בנבואה כי אם במשה איש האלוקים שעלה להר סיני לקבל התורה והוא האיש הזוכה להקים את המשכן ואע"פ כן ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד.

ושמא שני הלימודים חשובים, פעמים אדם נמצא בתחילת דרכו הרוחנית והיא חש פחד, והוא חש יראה רחוק הוא מהמדרגה המצויה, עליו לדעת כי ביכולתו להמשיך ולעלות ולהתקדם. יתירה מזו יש גם במדרש מי אשר דורש את משה לגנאי על חששו זה: אמר רבי יהושע בן קרחה, לא יפה עשה משה כשהסתיר פניו, שאילו לא לא הסתיר פניו גלה לו הקב"ה למשה מה למעלה מה למטה, מה שהיה ומה שעתידי להיות" (שמו"ר ג'). אולם מן העבר השני, חובה על האדם שגם אם יתעלה ויתקדם תמיד ישאר מוגבל ולא תמיד יוכל לבוא אל הקודש ולהזות בכבוד ה'.

יהי רצון שזוכה להתקדם כולנו עד אשר נזכה בע"ה לבנין בית המקדש, לראות את כבוד ה' מלא את ההיכל...

"שתיקתו של השודד" המשך

for phone

החייל, מבוהל עד עמקי נשמתו, השליך את החרב על החול, וסלאח הכריעו במכת אגרוף. הוא אמנם היה מורגל במעשי שוד וביזה, אבל מאז ומעולם השתדל שלא ליטול נפשות. ובכלל, פגיונו לא נצבע אף פעם בדמו של יהודי מאחיו.

"לרצוח כך אישה תמימה?!" רכן סלאח על החייל המעולף למחצה. "רק משום היותה יהודייה?!"

"לא, לא", הצטדק החייל, מתנשם בקושי. אגרוף הברזל של סלאח סחט את האוויר מריאותיו. "במקרה נקלעתי לפה. נראה לי שהאישה איבדה את דרכה והגיעה למערה", התרוצצו עיניו בחוריהן בבהלה. "ובכן, מוטב כי גם אתה תמצא את דרכך החוצה, תיכף ומיד. לפני שזו תאבד לעד!" בעט בו השודד היהודי.

החייל לא היה זקוק לדרבון נוסף. בתוך שניות אחדות כבר היה נתון בעיצומה של מנוסת אמוק, משל עדת רוחות רדפה אחריו.

"מצווה גוררת מצווה", אמר רבותינו. ואכן. מכיוון שזיק הערבות ההדדית נייעור בליבו של השודד, החלה רוח תשובה מפעמת בליבו. לאחר שלווה את האשה עד למבואות העיר, כשהוא שומר את צעדיה לבל יגע בה איש לרעה. מצא עצמו סלאח מתהלך ברחובות בגדאד, כשהרהורים נוגים מציפים אותו.

"ראה נא להיכן הידרדרת", ייסר את עצמו. "אמנם היום חילצת אשה ממוות, אבל מה הנך עושה בכל יום? האם לפשוט על שירת סוחרים ולהוציאם נקיים מכל נכסיהם - דבר של מה בכך הוא? כמה אנשים מאבדים את חייהם לאחר פשיטת רגל? מי יודע כמה אנשים הזקינו בטרם עת בגלל שאתה ומרעיד בזותם את ממונם, מבלי להותיר להם כל סיכוי?"

אט אט השתלט רגש החרטה על ליבו. דמעות החלו זולגות מעיניו, עד שלפתע פתאום ניצב על עומדו. הכה על חזהו ונשבע לעצמו: "מהיום והלאה אינני עוד שודד דרכים! מקבל אני עלי לנטוש את דרכי הנלוזה ולשוב לדרך הישר!"

מול השמש השוקעת זרחה שמש התשובה בליבו של סלאח, אולם בעיה אחת, קשה ביותר, עמדה בפניו.

שודד שפרש מן החבורה והחליט להפוך לאדם ישר - הריהו בגדר סיכון של ממש. ושודדים, כידוע, אינם נוטים ליטול סיכונים מיותרים. ברי היה לו, לסלאח, כי לא יחלוף זמן רב מאז יודיע על פרישה מוקדמת מחיי הליסטים. ועד שקומץ מלווים יצעד אחד מיטתו-מיתתו בטרם עת.

חישב סלאח וחישב, ומן השמים עזרוהו. רעיון מקורי נזרק במוחו. הוא יהפוך לאילם!

בכך ירוויח כפליים. ראשית, יוכל לפרוש מן החבורה בלא קושי. חבריו השודדים לא יחששו מפניו שמא יסגירם לשלטונות. שהרי אילם אינו יכול להעיד. וממילא יניחו לו לנפשו ולא יבקשו לרוצחו. זאת ועוד. אילמותו תקל עליו לקבל על עצמו דרך תשובה, להסתגר בדל"ת אמותיו ולפרוש לאמירת תהלים, סליחות, בכיות ותחנונים.

הודעות מרכז "for phone" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

ערך זכר מחצית השקל לתאריך (כ"ו אדר א' 27.2.22)

ללא מע"מ 23 ₪ כולל מע"מ 27 ₪ (לפי הרב אליהו זצ"ל).

העלוני לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

"אלה פקודי המשכן משכן העדות"
 כתב הרב אברהם מ. פטל זצ"ל בספרו "ויאמר אברהם": "פקודי" - הוא לשון חסרון, כמו "ויפקד מקום דוד", ולא נפקד ממנו איש". "עדות" - הוא הכינוי לתורה, "עדות ה' נאמנה מחכימת פתי", ועל שמה קרויים לוחות העדות, וארון העדות. ואמרו חז"ל (ברכות ח), מיום שחרב בית המקדש אין לו להקב"ה בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה. וזהו שנרמז בכתוב: "ואלה פקודי המשכן", כאשר המשכן ובית המקדש ייחרבו ומקומם יפקד, מזה יוותר לנו? אין לנו שיעור רק התורה הזאת, והקב"ה ישרה את שכינתו באהלי התורה, בארבע אמות של הלכה, ב"משכן-העדות".
"כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקודש"
 הרב "צוף דבש" זצ"ל פירשו על פי דברי המדרש, שהזהב נברא בעולם בעיקרו עבור בית המקדש והמשכן, רק בדרך אגב נהנים ממנו כולם. וזהו שנאמר: "כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקודש". עבור מה עשוי הזהב, מדוע נברא - למלאכת הקודש...
 על אחת כמה וכמה חייב אדם לדעת שהוא עצמו נברא בראש ובראשונה למלאכת הקודש, כמאמרם: "אני נבראתי לשמש את קוני" (סוף קידושיין). לדעת ולהבין שזו צריכה להיות תכליתו העיקרית, וכל השאר - טפל לה...
"ותכל כל עבודת משכן אהל מועד"
 פירש הרב "צורר המור" זצ"ל: לפי שאמר למעלה "ויעשו כל חכם לב", ויעש בצלאל", היה ניתן לחשוב שהם אמנם העושים. ואינו כן, כי כפי המלאכה ועומקה אי אפשר לשכל אדם להכילו ולעשותו. אלא נעשה מאליו ע"י הקב"ה וזהו שנאמר "ותכל", מעצמה.
"ויבך אותם משה"
 רש"י כתב את ברכתו של משה: "יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם", ומקורו בדברי חז"ל בספרא, ששאלו: "מה ברכת ברכם". תמה הרב "מאיר לארץ" זצ"ל: מהי שאלה זו, ולמאי נפקא-מינא מה ברכה ברכם?
 אלא, שאלה גדולה שאלו. שהרי ברכה היא כידוע מלשון ריבוי ותוספת. בנדב

"נאולה ותשובה"
 הסבא משפולי היה הגיל להתחנן לפני ה' ולומר: "ריבונו של עולם, הלוא כל אריות הגלות היא רק בשביל הניצחון שלך בוויכוח עם עם ישראל. אתה טוען: ישובו אלי (קודם, ורק אחר כך) ואשובה אליכם. ואילו בניך טוענים: ה'שיבנו ה' אליך (בתחילה, ואז) ונשובה". אם כן, האם בשביל ניצחונך בוויכוח הזה צריכים היהודים לסבול כל כך הרבה את עול הגלות?
 הוסיה על כך רבי ישראל מרוזין: "בוויכוח הזה יש לעם ישראל טענה צורקת. המרומזת בתפילה ' מפני שאינו גלינו מארצנו המילה 'מפני' היא גם במשמעות 'לפני'. כלומר, עוד לפני 'הטאינו'. כבר 'גלינו מארצנו' ונגזרה עלינו הגלות כברית בין הבתרים. אם כן, כמו שהקב"ה גזר את הגלות עוד לפני החטא. בן עליו להביא את הנאולה עוד קודם שיעשו תשובה..."

לילות ליל פסח

הלכות ברכות קריאת שמע של ערבית וסמיכות גאולה
תפלה בערבית
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

ברכות קריאת שמע של ערבית וסדרן

א. חכמינו ז"ל תיקנו שהקורא קריאת שמע יברך שבע ברכות קודם קריאת שמע ולאחריה, ובשחרית מברך שתי ברכות לפני קריאת שמע וברכה אחת לאחריה, ובערבית מברך שתי ברכות לפנייה ושתי ברכות לאחריה. ובתלמוד ירושלמי (ברכות פרק א' הלכה ה') אמרו, שתיקנו שבע ברכות קריאת שמע בשחרית ובערבית על פי מה שנאמר (תהלים מזמור קיט פסוק קסד) "שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך", ומשפטי צדקך היינו קריאת שמע שהיא דברי תורה. ואמרו עוד בתלמוד ירושלמי (שם) שכל המקיים "שבע ביום הללתיך" כאילו קיים "והגית בו יומם ולילה" (יהושע פרק א' פסוק ח'). ולעיל (סימן ס' סעיף ז' והלאה) נתבאר, שברכות קריאת שמע אינן מעכבות את מצות קריאת שמע, ולכן אם קרא קריאת שמע בלא ברכותיה יצא ידי חובת מצות קריאת שמע. וכן סדר הברכות אינו מעכב, ואם הקדים ברכת "אהבת עולם" לברכת "המעריב ערבים", יצא ידי חובה בדיעבד. ואפילו אם כבר התפלל שמונה עשרה רשאי לברך הברכה ששכת, אחר תפלת שמונה עשרה.

ומכל מקום לדעת כמה ראשונים עצם אמירת כל הברכות כולן מעכבת, וצריך לברך כל הברכות, ואינו רשאי לברך ברכה אחת בלא שיברך האחרות, ויש לחוש לדבריהם, וכלל גדול בידינו שספק ברכות להקל. ואפילו אם שכח לומר ברכת "השכיבנו", ונזכר אחר שכבר התחיל תפלת שמונה עשרה, יאמר ברכת "השכיבנו" לבדה אחר תפלת שמונה עשרה, וטוב שיחזור ויקרא קריאת שמע, ולאחר מכן יאמר ברכת "השכיבנו".

דקדוקים בנוסף ברכות קריאת שמע

ב. על פי דעת רבינו האר"י ז"ל יש לומר בברכה ראשונה: "אשר בדברו מעריב ערבים בחכמה, פותח שערים בתבונה, משנה עתים" וכו', ותיבת "בחכמה" שייכת לפנייה לתיבות "אשר בדברו מעריב ערבים". וכן תיבת "בתבונה" שייכת לפנייה לתיבות "פותח שערים". וכן מנהג הספרדים ועדות המזרח. ומנהג האשכנזים לומר: "אשר בדברו מעריב ערבים, בחכמה פותח שערים, ובתבונה משנה עתים" וכו'.

ויש לומר: "ומסדר את הכוכבים במשמרותיהם ברקיע כרצונו", ותיבת "כרצונו" שייכת לעיל, ולאחר מכן ממשיך "בורא יומם ולילה" וכו'.